

พระมหาเถระผู้ใหญ่มรณภาพ

ในระหว่างที่งานก่อสร้างกำลังดำเนินไปได้ด้วยดี อาคารหลักและอาคารย่อยหลาย ๆ หลังกำลังจะทยอยเสร็จลง พระมหาเถระผู้ใหญ่ก็มรณภาพลงในช่วงนั้นพอดี (ถ้าเทียบกับอายุมนุษย์ในยุคปัจจุบัน อายุของพระมหาเถระผู้ใหญ่ในตอนนั้นราว ๆ ๙๐ ปี) ทำให้ศิษยานุศิษย์เป็นจำนวนมากต่างเกิดความเศร้าโศกเสียใจต่อการจากไปของท่านเป็นอย่างมาก

แต่พระเถระผู้สืบทอดวิชชาธรรมกาย ซึ่งถือเป็นบุคคลที่มีความผูกพันและใกล้ชิดกับพระมหาเถระผู้ใหญ่มากที่สุด กลับไม่ได้ทรงพระโศกต่อการจากไปของพระมหาเถระผู้ใหญ่เหมือนคนอื่น ๆ เพราะพระเถระทรงรู้เรื่องราวความเป็นจริงของโลกและชีวิต รวมถึงสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายอย่างถ่องแท้ พระองค์จึงเข้าพระทัยในสังขารของโลกว่า...

๒๒

12 พฤศจิกายน 2552

ที่สุดของชีวิตมนุษย์ก็คือความตาย และไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงความตายได้

นอกจากนั้น พระเถระทรงทราบด้วยญาณทัสสนะของพระองค์เองว่า พระมหาเถระผู้ใหญ่อ่านไปดีแล้ว คือเดินทางกลับไปยังดุสิตบุรี ซึ่งเป็นการไปแบบผู้ชนะในทิศทั้งสิบ

ถึงแม้พระเถระไม่ทรงพระโสมนัสในการจากไปของพระมหาเถระผู้ใหญ่ แต่ภายในพระราชหฤทัยลึก ๆ กลับทรงเกิดความรู้สึกเสียดาย เนื่องจากพระองค์ไม่ทรงสามารถสร้างวัดให้เสร็จก่อนที่พระมหาเถระผู้ใหญ่มรณภาพ ซึ่งสิ่งนี้ถือเป็นหนึ่งในความปรารถนาที่พระองค์ตั้งพระราชหฤทัยเอาไว้ว่า อยากให้พระมหาเถระผู้ใหญ่เห็นวัดสร้างเสร็จก่อนที่ท่านจะมรณภาพ

ด้วยความที่พระเถระทรงมีความรักและผูกพันในตัวพระมหาเถระผู้ใหญ่มาก ดังนั้นพระองค์จึงทรงจัดพิธีสลายร่างพระมหาเถระผู้ใหญ่อย่างสมเกียรติมากที่สุดเท่าที่พระองค์ทรงกระทำได้ โดยทรงตัดสินพระราชหฤทัยที่จะจัดพิธีสลายร่างพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่บริเวณลานธรรมของวัดใหม่ ซึ่งงานนี้ถือเป็นงานที่ประเดิมการใช้พื้นที่ภายในวัดใหม่เป็นครั้งแรก

ส่วนสาเหตุที่ทำให้พระเถระทรงตัดสินพระราชหฤทัยจัดพิธีสลายร่างพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่วัดใหม่ ทั้ง ๆ ที่งานก่อสร้างยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี เพราะพระองค์มีพระราชประสงค์ที่จะจัดพิธีสลายร่างอย่างยิ่งใหญ่แต่เรียบง่ายเพื่อเป็นการน้อมบูชาธรรมมหาปราชญ์อย่างพระมหาเถระผู้ใหญ่ ซึ่งถือเป็นบุคคลที่พระองค์ทรงรักและเคารพอย่างสูงสุด

LD

12 พฤศจิกายน 2552

และที่สำคัญที่สุด ก่อนพระมหาเถระผู้ใหญ่มรณภาพ ท่านเคยแวะไปเยี่ยมชมงานก่อสร้างที่วัดใหม่หลายครั้ง จนท่านรู้สึกผูกพันและอยากเห็นทุกอย่างภายในวัดเสร็จสมบูรณ์และทันให้ท่านมาใช้งาน ดังนั้นสถานที่ที่ใช้จัดพิธีสลายร่างในครั้งนี้ คงไม่มีที่ไหนเหมาะสมและคู่ควรเท่ากับวัดใหม่แห่งนี้

ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งที่พระเถระทรงตัดสินใจพระราชหฤทัยจัดพิธีสลายร่างพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่วัดใหม่ เนื่องจากพระมหาเถระผู้ใหญ่มีศิษยานุศิษย์เป็นจำนวนมาก ถ้าหากจัดพิธีที่วัดป่า พื้นที่ภายในวัดป่าคงไม่พอรองรับคลื่นมหาชนที่เดินทางไปร่วมงานในครั้งนี้อย่างแน่นอน อีกทั้งสถานที่ภายในวัดป่ามีพื้นที่โล่งน้อย ส่วนใหญ่มีแต่ต้นไม้

เมื่อถึงวันประกอบพิธีสลายร่างพระมหาเถระผู้ใหญ่ ศิษยานุศิษย์จากทั่วทุกสารทิศ ต่างเดินทางไปร่วมพิธีสลายร่างในครั้งนี้เป็นจำนวนมาก แม้พระราชามหากษัตริย์ก็เสด็จไปร่วมพิธี เรียกได้ว่ามากเกินกว่าที่พระเถระทรงคาดคิดเอาไว้

ด้วยความที่มีมหาชนจำนวนมากไปร่วมงาน อีกทั้งพื้นที่ลานธรรมของวัดใหม่ที่ใช้ประกอบพิธีในครั้งนี้ยังเป็นสถานที่ที่กว้างขวางมาก จึงทำให้พิธีสลายร่างของพระมหาเถระผู้ใหญ่ในครั้งนี้ กลายเป็นงานที่ยิ่งใหญ่อลังการจนต้องบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของแคว้นนี้เลยว่า เป็นงานที่มีคนไปร่วมงานมากที่สุดและเป็นพิธีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดงานหนึ่งในยุคนั้นเลยทีเดียว

หลังจากที่พิธีสิ้นสุดลงแล้ว พระเถระมีพระราชบัญชาให้พระราชอนุชาและทีมงานก่อสร้างเร่งสร้างวัดใหม่ให้เสร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะหลังจากที่พระองค์ทรงประเดิมใช้งานวัดใหม่เป็นสถานที่ประกอบพิธีสลายร่างพระมหาเถระผู้ใหญ่แล้ว พระองค์ทรงเห็นประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นต่องานเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย ในอนาคตว่า ถ้าวัดใหม่ยังสร้างเสร็จเร็วเท่าไร ย่อมจะเป็นผลดีต่อการขยายพระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย ให้แผ่กว้างออกไปทั่วโลกได้เร็วเท่านั้น อีกทั้งพระองค์จะได้ทรงปลอดกังวลและจะได้ทรงงานที่แท้จริงเสียที

เมื่อทีมงานก่อสร้างวัดใหม่ได้ยื่นพระเถระทรงปรารภเช่นนั้นแล้ว ทุกคนจึงพากันร่วมแรงร่วมใจที่จะสร้างวัดใหม่ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด จะได้ถวายความปลอดกังวลแด่พระเถระ ให้พระองค์มีโอกาสรองงานที่แท้จริงเสียที

หลังจากที่งานสลายร่างพระมหาเถระผู้ใหญ่เสร็จสิ้นลงแล้ว พระเถระทรงมุ่งมั่นสานต่อภารกิจสำคัญ ที่พระมหาเถระผู้ใหญ่มอบหมายไว้ ซึ่งมีอยู่ ๓ ภารกิจหลักดังต่อไปนี้...

ภารกิจแรก คือ การตั้งทีมทำวิชา เพื่อสานงานทำวิชาต่อจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ (พระผู้ปราบมาร)

ภารกิจที่ ๒ คือ การรวบรวมเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ที่เนื่องด้วยพระเดชพระคุณหลวงปู่

ภารกิจที่ ๓ คือ การเผยแผ่วิชาธรรมกายให้ขยายออกไปทั่วโลก

๒๒

04 ธันวาคม 2555

เมื่อท่านมหาเสนาบดีทราบถึงภารกิจสำคัญทั้ง ๓ อย่างดังกล่าวแล้ว ท่านก็อยากมีส่วนในบุญและอยากช่วยแบ่งเบาภารกิจพระเถระ โดยท่านคิดว่า...

ภารกิจแรก ซึ่งก็คือการตั้งทีมทำวิชา ถือเป็นภารกิจที่สำคัญที่สุด ผู้ที่จะทำภารกิจนี้ได้ดีที่สุดในขณะนี้คงมีอยู่เพียงท่านเดียวเท่านั้น คือ พระเถระ

ส่วนอีก ๒ ภารกิจ คือ การรวบรวมเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ที่เนื่องด้วยพระเดชพระคุณหลวงปู่ (พระผู้ปราบมาร) ในพุทธันดรที่ผ่านมา และการเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลกนั้น ตัวท่านอาจพอที่จะแบ่งเบาภารกิจของพระเถระในส่วนนี้ได้

เมื่อท่านมหาเสนาบดีคิดเช่นนั้น ท่านจึงขึ้นอาสาขอทำหน้าที่ช่วยรวบรวมเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ที่เนื่องด้วยพระเดชพระคุณหลวงปู่ พร้อมกับขึ้นอาสาที่จะช่วยงานเผยแผ่วิชชาธรรมกายให้ขยายออกไปทั่วโลก

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีขึ้นอาสาขอทำหน้าที่ดังกล่าวแล้ว ท่านก็ตั้งใจทุ่มเททำหน้าที่อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน โดยเริ่มต้นจากการจัดวางระบบระเบียบแบบแผนและโครงสร้างในการทำงานภายในวัดใหม่ให้ลงตัวมากขึ้น และนำระเบียบแบบแผนที่พระมหาเถระผู้ใหญ่วางไว้ก่อนมรณภาพ มาเป็นแม่แบบในการร่างกฎระเบียบต่าง ๆ ภายในวัดใหม่

เมื่อท่านมหาเสนาบดีร่างระเบียบแบบแผนและโครงสร้างในการทำงานภายในวัดใหม่ลงตัวดีแล้ว ก็นำระเบียบแบบแผนชุดนี้ไปทูลเกล้าฯ ถวายพระเถระ เมื่อพระเถระทรงพิจารณาแล้วก็ทรงอนุมัติและทรงอนุโมทนาพร้อมทั้งทรงชี้แนวทางในการบริหารดูแลวัดใหม่แก่ท่านมหาเสนาบดีอีกหลาย ๆ อย่าง โดยเฉพาะเรื่องของอาหารการกิน ที่พระมหาเถระผู้ใหญ่ฝากไว้กับพระเถระว่า ท่านมีความปรารถนาที่จะตั้งโรงทาน เพื่อเลี้ยงอาหารแก่สาธุชนทุก ๆ คนที่เดินทางไปสั่งสมบุญที่วัด เพราะท่านไม่อยากให้สาธุชนแต่ละคนต้องมากังวลเกี่ยวกับเรื่องอาหารการกิน อีกทั้งจะได้มีเวลาในการปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

ส่วนสาเหตุที่ทำให้พระมหาเถระผู้ใหญ่มีความใส่ใจเกี่ยวกับเรื่องอาหารการกินของสาธุชนมาก ก็เพราะในยุคนั้นการเดินทางไปสั่งสมบุญที่วัดป่าไม่สะดวกสบายและรวดเร็วเหมือนอย่างยุคปัจจุบัน ที่มีทั้งรถยนต์ รถไฟฟ้า เครื่องบิน ฯลฯ ดังนั้นการเดินทางไปสั่งสมบุญที่วัดป่าจึงเป็นเรื่องใหญ่ เพราะต้องใช้เวลาในการเดินทางมากพอสมควร

ส่วนสาธุชนแต่ละคนจะต้องใช้เวลาเดินทางไปวัดป่ามากน้อยขนาดไหนนั้น ก็ขึ้นอยู่กับระยะทางระหว่างบ้านกับวัด เช่น ถ้าหากสาธุชนท่านใดมีบ้านอยู่ในพื้นที่ใกล้ ๆ วัด ก็สามารถเดินทางไปวัดตอนเช้าและกลับบ้านตอนเย็นได้ ซึ่งสาธุชนเหล่านี้มักเดินทางไปทำบุญที่วัดป่ากันเป็นประจำทุก ๆ วันพระหรือวันหยุดในยุคนั้น

ส่วนสาธุชนที่มีบ้านอยู่ในหัวเมืองไกล ๆ หรืออยู่ต่างแคว้น ต้องใช้เวลานานเป็นเดือนเลยทีเดียวที่จะเดินทางไปถึงวัดป่า และเมื่อสาธุชนเหล่านี้เดินทางไปถึงวัดป่าแล้ว พวกเขาก็ปักกลดพักอาศัยอยู่ในป่ารอบ ๆ บริเวณวัดอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อเก็บเกี่ยวบุญกุศลให้เต็มที่ก่อนเดินทางกลับไปยังหัวเมืองหรือแคว้นของตัวเอง เรียกได้ว่า สาธุชนเหล่านี้ต้องใช้ความอดทนมากกว่าสาธุชนที่อยู่ใกล้วัดมาก

เมื่อเป็นดังนี้ ปัญหาอย่างหนึ่งของสาธุชนที่เดินทางไปทำบุญที่วัดก็คือ เรื่องอาหารการกิน ซึ่งบางคนที่มีฐานะดีก็คงไม่มีปัญหาเรื่องนี้เท่าไร เพราะสามารถเดินทางไปหาซื้ออาหารจากเมืองหลวงมาบริโภคได้ไม่ยากนัก แต่สำหรับสาธุชนที่มีฐานะปานกลาง พวกเขาจะต้องติดเสบียงอาหารมาจากบ้านที่อยู่ในหัวเมืองไกล ๆ หรืออยู่ต่างแคว้น เพื่อเก็บไว้รับประทานในระหว่างอยู่ที่วัดป่า แต่ที่น่าเห็นใจที่สุดก็คือ สาธุชนที่มีฐานะไม่ค่อยดี ที่ต้องอาศัยข้าวกันบาตรมาประทังชีวิตในขณะที่อยู่ที่วัด ซึ่งจะต้องรอรับประทานอาหารหลังจากที่พระภิกษุสงฆ์บิณฑบาตเสร็จแล้ว

เมื่อพระมหาเถระผู้ใหญ่เล็งเห็นความยากลำบากในเรื่องอาหารการกินเช่นนั้น ท่านจึงมีความปรารถนาที่จะตั้งโรงทานขึ้นมา จะได้เลี้ยงอาหารสาธุชนทุก ๆ คนที่เดินทางไปลี้ภัยสมบุญที่วัดได้

เมื่อพระเถระทราบถึงความตั้งใจอันดีงามของพระมหาเถระผู้ใหญ่เช่นนั้น ท่านจึงทรงจัดตั้งโรงทานขึ้นที่วัดใหม่ โดยมีท่านมหาเสนาบดีถวายความร่วมมืออย่างเต็มกำลัง ทั้งนี้ เพื่อน้อมถวายบูชาธรรมแด่พระมหาเถระผู้ใหญ่ด้วยความเคารพสักการะอย่างสูงสุด

เมื่อกาลเวลาผ่านไป วันที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง คือ **วันที่วัดใหม่สร้างเสร็จอย่างสมบูรณ์แบบ** ซึ่งกว่าจะมาถึงวันนี้ได้ ทีมงานต่างก็ทุ่มเททั้งแรงกายและแรงใจช่วยกันสร้างชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันเลยทีเดียว

ดังนั้น ทนทีที่วัดใหม่สร้างสำเร็จ มหาปิติจึงพลันเกิดขึ้นกับทีมงานทุก ๆ คน จนทำให้ลืมความเหน็ดเหนื่อยที่ผ่านมามาทั้งหมดไปเลยทีเดียว โดยเฉพาะพระราชองค์ใหม่ เพราะพระองค์ทรงทุ่มเทแรงกาย แรงสติปัญญา และกำลังทรัพย์ส่วนพระองค์มากกว่าใครทั้งหมด